

¹Und der HERR sprach zu Samuel: Wie lange trägst du Leid um Saul, den ich verworfen habe, daß er nicht König sei über Israel? Fülle dein Horn mit Öl und gehe hin: ich will dich senden zu dem Bethlehemiter Isai; denn unter seinen Söhnen habe ich mir einen König ersehen.² Samuel aber sprach: Wie soll ich hingehen? Saul wird's erfahren und mich erwürgen. Der HERR sprach: Nimm ein Kalb von den Rindern zu dir und sprich: Ich bin gekommen, dem HERRN zu opfern.³ Und sollst Isai zum Opfer laden; da will ich dir weisen, was du tun sollst, daß du mir salbest, welchen ich dir sagen werde.⁴ Samuel tat, wie ihm der HERR gesagt hatte, und kam gen Bethlehem. Da entsetzten sich die Ältesten der Stadt und gingen ihm entgegen und sprachen: Ist's Friede, daß du kommst?⁵ Er sprach: Ja, ich bin gekommen, dem HERRN zu opfern; heiligt euch und kommt zu mir zum Opfer. Und er heiligte Isai und seine Söhne und lud sie zum Opfer.⁶ Da sie nun hereinkamen, sah er den Eliab an und gedachte, der sei vor dem HERRN sein Gesalbter.⁷ Aber der HERR sprach zu Samuel: Sieh nicht an seine Gestalt noch seine große Person; ich habe ihn verworfen. Denn es geht nicht, wie ein Mensch sieht: ein Mensch sieht, was vor Augen ist; der HERR aber sieht das Herz an.⁸ Da rief Isai den Abinadab und ließ ihn an Samuel vorbeigehen. Und er sprach: Diesen hat der HERR auch nicht erwählt.⁹ Da ließ Isai vorbeigehen Samma. Er aber sprach: Diesen hat der HERR auch nicht erwählt.¹⁰ Da ließ Isai seine sieben Söhne an Samuel

¹فَقَالَ الرَّبُّ لِصَّمُوئِيلَ، حَتَّى مَتَى تَتَوَلَّى عَلَى سَاوُلَ، وَأَنَا قَدْ رَفَضْتُهُ عَنْ أَنْ يَمْلِكَ عَلَى إِسْرَائِيلَ. اِمْلَأْ قَرْنَكَ ذَهْنًا وَتَعَالَ أَرْسِلْكَ إِلَى بَنِي إِثْبَلَحِمِي، لِأَنِّي قَدْ رَأَيْتُ لِي فِي بَنِيهِ مَلِكًا.² فَقَالَ صَّمُوئِيلُ، كَيْفَ أَذْهَبُ. إِنْ سَمِعَ سَاوُلُ بِقُتْلِي. فَقَالَ الرَّبُّ، خُذْ بِيَدِكَ عِجْلَةً مِنَ الْبَقَرِ وَقُلْ، قَدْ جِئْتُ لِأَذْبَحَ لِلرَّبِّ.³ وَادْعُ بَنِي إِلَى الذَّبِيحَةِ، وَأَنَا أَعْلَمُكَ مَاذَا تَصْنَعُ. وَامْسَحْ لِي الَّذِي أَقُولُ لَكَ عَنْهُ.⁴ فَفَعَلَ صَّمُوئِيلُ كَمَا تَكَلَّمَ الرَّبُّ وَجَاءَ إِلَى بَيْتِ لَحْمٍ. فَأَرْتَدَّ شُيُوعُ الْمَدِينَةِ عِنْدَ اسْتِغْتَالِهِ وَقَالُوا، أَسْلَامٌ مَجِيئُكَ.⁵ فَقَالَ، سَلَامٌ. قَدْ جِئْتُ لِأَذْبَحَ لِلرَّبِّ. تَقَدَّسُوا وَتَعَالَوْا مَعِيَ إِلَى الذَّبِيحَةِ. وَقَدَّسَ بَنِي وَبَنِيهِ وَذَعَاهُمْ إِلَى الذَّبِيحَةِ. وَكَانَ لَهَا جَاءُوا أَنَّهُ رَأَى أَلْيَابَ، فَقَالَ، إِنَّ أَمَامَ الرَّبِّ مَسِيحَهُ.⁷ فَقَالَ الرَّبُّ لِصَّمُوئِيلَ، لَا تَنْظُرْ إِلَى مَنَظَرِهِ وَطُولِ قَامَتِهِ لِأَنِّي قَدْ رَفَضْتُهُ. لِأَنَّهُ لَيْسَ كَمَا يَنْظُرُ الْإِنْسَانُ. لِأَنَّ الْإِنْسَانَ يَنْظُرُ إِلَى الْعَيْنَيْنِ، وَأَمَّا الرَّبُّ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ إِلَى الْقَلْبِ.⁸ فَدَعَا بَنِي أَبِينَادَابَ وَعَبَّرَهُ أَمَامَ صَّمُوئِيلَ، فَقَالَ، وَهَذَا أَيْضًا لَمْ يَخْتَرَهُ الرَّبُّ.⁹ وَعَبَّرَ بَنِي سَمَّةَ، فَقَالَ، وَهَذَا أَيْضًا لَمْ يَخْتَرَهُ الرَّبُّ.¹⁰ وَعَبَّرَ بَنِي بَنِيهِ السَّبْعَةَ أَمَامَ صَّمُوئِيلَ، فَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِبَنِيهِ، الرَّبُّ لَمْ يَخْتَرْ هَؤُلَاءِ.¹¹ وَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِبَنِيهِ، هَلْ كَمَلَ الْغُلَامَانِ. فَقَالَ، بَقِيَ بَعْدُ الصَّغِيرُ وَهُوَذَا يَرْعَى الْغَنَمَ. فَقَالَ صَّمُوئِيلُ لِبَنِيهِ، أَرْسِلْ وَأْتِ بِهِ، لِأَنَّا لَا نَجْلِسُ حَتَّى يَأْتِيَ إِلَى هَهُنَا.¹² فَأَرْسَلَ وَأَتَى بِهِ. وَكَانَ أَشَقَرٌ مَعَ خَلَاةِ الْعَيْنَيْنِ وَحَسَنَ الْمَنْظَرِ. فَقَالَ الرَّبُّ، فِيمَ امْسَحْهُ لِأَنَّ هَذَا هُوَ.¹³ فَأَخَذَ صَّمُوئِيلُ قَرْنَ الذَّهْنِ وَمَسَحَهُ فِي وَسْطِ إِخْوَتِهِ. وَحَلَّ رُوحُ الرَّبِّ عَلَى دَاوُدَ مِنْ ذَلِكَ الْيَوْمِ فَصَاعِدًا. ثُمَّ قَامَ صَّمُوئِيلُ وَذَهَبَ إِلَى الرَّامَةِ.¹⁴ وَذَهَبَ رُوحُ الرَّبِّ مِنْ عِنْدِ سَاوُلَ، وَبَعَثَهُ رُوحُ رَدِيءٍ مِنْ قِبَلِ الرَّبِّ.¹⁵ فَقَالَ عِبِيدُ سَاوُلَ لَهُ، هُوَذَا رُوحُ رَدِيءٍ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ يَبْعَثُكَ.¹⁶ فَلْيَأْمُرْ سَيِّدَتَا عِبِيدِهِ قُدَّامَهُ أَنْ يُقَتِّلُوا عَلَى رَجُلٍ يُحْسِنُ الصَّرْبَ بِالْعُودِ. وَيَكُونُ إِذَا كَانَ عَلَيْكَ الرُّوحُ الرَّدِيءُ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ أَنَّهُ يَضْرِبُ بِيَدِهِ فَتَطْيَبُ.¹⁷ فَقَالَ سَاوُلُ لِعَبِيدِهِ، انْظُرُوا لِي رَجُلًا يُحْسِنُ الصَّرْبَ وَأَتُوا بِهِ إِلَيَّ.¹⁸ فَأَجَابَ وَاجِدٌ مِنَ الْغُلَامَانِ، هُوَذَا قَدْ رَأَيْتُ ابْنًا لِبَنِي إِثْبَلَحِمِي يُحْسِنُ الصَّرْبَ، وَهُوَ جَبَّارٌ بَاسٍ وَرَجُلٌ حَزْبٍ وَقَصِيحٌ وَرَجُلٌ جَمِيلٌ، وَالرَّبُّ مَعَهُ.¹⁹ فَأَرْسَلَ سَاوُلُ رُسُلًا إِلَى بَنِي يَقُولُ، أَرْسِلْ إِلَيَّ دَاوُدَ ابْنَكَ الَّذِي مَعَ الْغَنَمِ.²⁰ فَأَخَذَ بَنِي جَمَارًا خَامِلًا خُبْرًا وَزِقًا حَمْرٍ

vorübergehen. Aber Samuel sprach zu Isai: Der HERR hat der keinen erwählt.¹¹ Und Samuel sprach zu Isai: Sind das die Knaben alle? Er aber sprach: Es ist noch übrig der jüngste; und siehe, er hütet die Schafe. Da sprach Samuel zu Isai; Sende hin und laß ihn holen; denn wir werden uns nicht setzen, bis er hierherkomme.¹² Da sandte er hin und ließ ihn holen. Und er war bräunlich, mit schönen Augen und guter Gestalt. Und der HERR sprach: Auf! und salbe ihn; denn der ist's.¹³ Da nahm Samuel sein Ölhorn und salbte ihn mitten unter seinen Brüdern. Und der Geist des HERRN geriet über David von dem Tage an und fürder. Samuel aber machte sich auf und ging gen Rama.¹⁴ Und der Geist des HERRN wich von Saul, und ein böser Geist vom HERRN machte ihn unruhig.¹⁵ Da sprachen die Knechte Sauls zu ihm: Siehe, ein böser Geist von Gott macht dich sehr unruhig;¹⁶ unser Herr sage seinen Knechten, die vor ihm stehen, daß sie einen Mann suchen, der auf der Harfe wohl spielen könne, auf daß, wenn der böse Geist Gottes über dich kommt, er mit seiner Hand spiele, daß es besser mit dir werde.¹⁷ Da sprach Saul zu seinen Knechten: Seht nach einem Mann, der des Saitenspiels kundig ist, und bringt ihn zu mir.¹⁸ Da antwortete der Jüngling einer und sprach: Siehe, ich habe gesehen einen Sohn Isais, des Bethlehemiten, der ist des Saitenspiels kundig; ein rüstiger Mann und streitbar und verständig in seinen Reden und schön, und der HERR ist mit ihm.¹⁹ Da sandte Saul Boten zu Isai und ließ ihm sagen: Sende deinen Sohn David zu mir, der bei den Schafen ist.²⁰ Da nahm Isai

وَجَدِي مَعْرِي وَأَرْسَلَهَا يَدِ دَاوُدَ ابْنِهِ إِلَى سَاوُلَ.²¹ فَجَاءَ دَاوُدُ إِلَى سَاوُلَ وَوَقَفَ أَمَامَهُ، فَأَحَبَّهُ جَدًّا وَكَانَ لَهُ حَامِلَ سِلَاحٍ.²² فَأَرْسَلَ سَاوُلُ إِلَى بَسْسَى يَقُولُ، لِيَقِفْ دَاوُدُ أَمَامِي لِأَنَّهُ وَجَدَ نِعْمَةً فِي عَيْنَيَّ.²³ وَكَانَ عِنْدَمَا جَاءَ الرُّوحُ مِنْ قِبَلِ اللَّهِ عَلَى سَاوُلَ أَنَّ دَاوُدَ أَحَدَ الْعُودِ وَصَرَبَ يَدِهِ، فَكَانَ سَاوُلُ يَرْتَاخُ وَيَطِيبُ وَيَذْهَبُ عَنْهُ الرُّوحُ الرَّدِيءُ.

einen Esel mit Brot und einen Schlauch Wein und ein Ziegenböcklein und sandte es Saul durch seinen Sohn David.²¹ Also kam David zu Saul und diente vor ihm, und er gewann ihn sehr lieb, und er ward sein Waffenträger.²² Und Saul sandte zu Isai und ließ ihm sagen: Laß David vor mir bleiben; denn er hat Gnade gefunden vor meinen Augen.²³ Wenn nun der Geist Gottes über Saul kam, so nahm David die Harfe und spielte mit seiner Hand; so erquickte sich Saul, und es ward besser mit ihm, und der böse Geist wich von ihm.